

Alois Junek, Václav Junek, Bakuk, syn pralesa **Románové novinky, Práce Praha 1950**

Příběh se odehrává v Africe v oblasti Habeše (Etiopie). Bakuk, mladý bojovník kmene Mandžuu, žil na vesnici a živil se i pastevectvím. Vydal se do města prodávat med. Protože ho amharský strážník chtěl při placení ošidit – dal mu málo korálků, začal se Bakuk dožadovat spravedlnosti. Strážník mu při sporu karabáčem rozsekl obličej a Bakuk se začal prát. Ale dostal několik ran pažbami pušek a padl k zemi.

Bakuka spoutali do želez a opatřili je velkým rezatým zámekem. Uvrhli ho do žalární chaty na holou podlahu z udusané hlíny.

A pak ho odvedli k soudci.

Kus stránky je utrženej.

Což nevidí ti zpropadení negři, že Amhara je jejich pánem a nedotknutelným? Zkrátka, černý mrštil Amharcem o zem. Tak je to a dost. Nyní necht' promluví zákon.

Věděl syn Bambaky, co je to zákon, co je paragraf? Znal jen jeden zákon – zákon volné přírody, zákon lidu Bamba – tury. Tohoto zákona se však Sidamec nedovolává – obává se jeho lepší morálky. Vážky civilizované spravedlnosti by pozbyly lesku a studené jistoty. Spravedlnost je zlato – a ten divoch je pouhý gabar (robotník, poddaný). Nuže zákon přikazuje:

„Třicet ran knutou!“

Zákon je d'aua, d'aua je zákon. Soudce spokojen s vynesemím rozsudku, zatahal se za řídký prošedivělý vous na bradě, rozhlédl se samolibě kolem a jazykem přesunul žvanec listí katu z pravé tváře do levé. A jako poslušný sluha suchého zákona dal konečný příkaz:

„Mita!“ (Bij!)

Bakuk ležel na břiše na lavici, připoután za klouby násilně natažených paží a nohou. Nad jeho hlavou švihl v širokém kruhu dlouhý řemen knuty. Byl hrubý, z pravé zebí kůže, a jeho konec byl důkladně okovaný. Krátké držadlo knuty vězelo v ruce statného karabáčníka, který se ve svém řemesle dobře vyznal.

Věděl, že před tělesným utrpením musí odsouzenec napřed prožít několik chvil utrpení duševního. Proto znovu a znovu vířil a švihal knutou nad černým, který očekával první dopad nemilosrdného řemene. Karabáčník znovu na krok odstoupil od lavice a řemen knuty se roztočil v širokém oblouku.

„Mita!“ zazněl znovu příkaz k naplnění zákona.

Za naprostého ticha přihlížejících hvízdal řemen a zařízl se do Bakukových napjatých zad, Příšerná rána vypjala jeho mohutné tělo jako strunu, až se pozdvihlo nad plochu lavice.

„And! Hulat!“ (Jedna! Dvě!)

Ďaua odpočítával jako bicí hodiny, přesně, tvrdě, nesmlouvavě. Bakukova záda se měnila v hustou síť bílých a zarudlých pruhů, rychle nabíhajících a ronících krvavé krůpěje. Bakuk již jen vzdychal, jeho zbité tělo se lesklo potem.

Karabáčník již počtvrté změnil své stanoviště; přecházel od Bakukovy hlavy k nohám a zpět. Byl zřejmě hrdý na své povolání, neboť každý pohyb a krok vyjadřoval pýchu jeho stavu. Třeste se vy, kteří se nechcete seznámit s trestající alangou; kdož tomu však přece neujdete, pak vězte, že máte být hrdi, že „já“ vás trestám. Svist alangy, tupé rány řemene, suché počítání d'auovo a potlačované vzdechy trýzněného – jaké divadlo pro znuděné nervy amharského panstva. Řemen knuty se již barvil do červena, na Bakukově těle nebylo již téměř zdravěhomístečka. Bakuk ztrácel sílu a vědomí. Hlava mu pozvolna klesal přes okraj lavice.

„Khaja amnest!“ (Dvacet pět!) monotonně odpočítával d'aua a dal znamení k zastavení výkonu trestu.

„Myslím, že má prozatím dost. Těch zbývajících pět mu přidáš, až se trochu zmátoří a zahojí,“ rozhodl.

Dráb přistoupil k Bakukově hlavě, pozdvihl ji a pohlédl mu do očí. Spatřil jeho ztrhaný obličej a šedé, bezkrevné tváře, pokryté hlubokými vráskami, které se zvláště soustředily kolem křečovitě semknutých úst. Bakuk nebyl téměř k poznání. A přece se jeho zarudlé oči, třeba zastřené, upíraly na drába s nesmiřitelnou nenávistí.

„Ještě žije, je při sobě,“ hlásil dráb soudci. A dříve než ten --- ---nil konečně rozhodnutí, rozkřikl --- náčelník policie:

„Tak mu těch pět přidej!--- --- soudce na tázavý pohled k--- ---níka pouze přikývl. Vždyť--- ---kon a policista – rameno --- ---nosti, jsou vlastně jedno --- -- - o dvou duších.

Opět se řemeny pout--- --- knuta svištěla.

„Khaja mataň! Salás --- (Dvacet pět! Třicet!) Soudce pozdvihl pra--- --- bylo skončeno. Napjaté nervy přihlízejícího davu povolily. Amharci, vládci, spatřili hru knuty, pruhy na těle a krev, jejich uši vnímaly pleskot ran a potlačovaný ston toho černého proklatce z Bambaky. Víc zatím nebylo třeba: „Baka!“ (---)

Diváci se rozestupovali a pozvolna se rozcházeli. Tichý šumot přecházel v normální ruch dne. Kolem oběti sidamské spravedlnosti narůstala lhostejnost. Naplněno jest. Bakukova krvavá záda žalovala do běla rozpálenému nebi, odkud žhnoucí slunce vysílalo ostré paprsky do nebožákových mokvajících ran. Drzé, hlodavé mouchy už s bzukotem nalétávaly na krví zbrocená záda.

Ticho. Jen zlomek minuty. Pak jako stín stanul u Bakukova bezduchého těla jiný černý. Dobzi. Mladší bratr Bakukův. A za ním ještě další dva. Dobzi poklekl u lavice, přidržuje si hliněný hrnec s vodou. Nikdo mu již nepřekážel, nikoho nenapadlo, aby se dále o černé staral.

Dobziho tmavé oči --- --- třásl však prud--- ---a tváře --- ---lesti a --- --- chla--- --

--- Bakukova zestárlá, ztrhaná tvář se pozdvihla, jeho pobledlé oči vděčně

utkvěly na přátelských tvářích. Ač s námahou, za pomoci bratra a přátel Bakuk vstal. A v té chvíli rozřízl horký a páchnoucí vzduch před chatou d'aua pánovitý, ostrý hlas náčelníka policie:

„Tak a podruhé jich dostaneš padesát, rozuměls!“

Jako by byl řekl: „Tak a podruhé tě zabijeme!“ Padesát ran knutou. Zbývající diváci se podívali jeden po druhém, jako by čekali konečné slovo. Padesát ran, k smíchu, rádi bychom viděli toho, kdo by je vydržel. Už dnešní případ je hotovým zázrakem. Ten černý stojí – a je živ. Přivírali oči a mlčeli.

„Raubíři!“ uzavíral své rozhořčení alak zabaňa a měřil malou společnost černochoů zlým pohledem.

Bakuk, pokroucený bolestí, se pozvolna a toporně obrátil. Spíše --- --- cítil než rozuměl významu po--- ---lova. Jeho znavené oči se --- --- zadívaly na trýz--- --- kon Sidam--- ---ný lesk. --- ---ly ne--- --- Ja-----

---rovnal.

A vykročil tam, kam ho vábil stesk – do pralesů Bamba – tury.

Za ním zůstalo ticho. Ticho udiveného přemýšlení; ten černý snesl třicet ran knutou a takto si vykračuje. Má záda jednu slitinu a žije – jaké je to zvíře z Bambaky! Jeho pohled je zlý, drzý, nepoddajný. Bože na nebesích: Nechtěl bych být v kůži d'aua nebo alaka zabani. Takové myšlenky provázely údiv obyvatel Tamanjavagi. Ten černý ohava měl být utlučen, aby už nikdy neurážel jejich pohled.

Soudce s náčelníkem policie se ztrnule dívali za odcházející skupinou Mandžuů. D'aua zrozpačitěl. Rozhlížel se nejistě, jako by se byl právě probral z mátoh, a měl pocit, že jeho autorita v téhle minutě značně utrpěla. Proč nedal toho černého umrskat k smrti? Takový chlap!

„Ojoj – tfuj, auri!“ (---víře!) zamručel a rozpaky vychvístl rozžvýkaný žvanec listí katu. „Auri, auri!“ (---) hučel spíše pro sebe a odcházel v doprovodu alaka zabani do své chaty.

Mandžuové putovali do svých pralesů.